

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Z. M.,

zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému

Ministerstvo dopravy,

se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 12/1222, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2019, č. j. 919/2019-160-SPR/3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „MHMP“) oznámením ze dne 19. 3. 2018 uvědomil žalobce o tom, že v bodovém hodnocení řidiče dosáhl 12 bodů; současně s tím byl žalobce vyzván k odevzdání řidičského průkazu z důvodu pozbytí řidičského oprávnění. Žalobce následně podal v zákonné lhůtě námitky proti provedení záznamu bodů, které MHMP rozhodnutím ze dne 22. 11. 2018, č. j. MHMP 1905237/2018, zamítl (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí brojil odvoláním, ve kterém vznesl řadu námitek zejména stran nedostatků pěti příkazových bloků (dříve pokutové bloky), na jejichž

základě mu byly zaznamenány body v bodovém hodnocení řidiče, ale i další věcné námitky. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 6. 2019, č. j. 919/2019-160-SPR/3, toto odvolání zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“). Svůj závěr odůvodnil zejména tím, že podle judikatury správních soudů formální nedostatky příkazových bloků, které je nečiní nesrozumitelnými či dokonce nicotnými, nezpůsobují, že by takové příkazové bloky byly tzv. nezpůsobilým podkladem pro záznam bodů. Žalovaný zdůraznil, že oznámení o uložení pokuty příkazem na místě, na jejichž podkladě byly žalobci zaznamenány body, jsou dostatečně konkrétní a svědčí o všech skutečnostech rozhodných pro záznam bodů; konkrétně tato oznámení obsahují v zásadě všechny náležitosti jako příkazový blok (s výjimkou podpisu). Dále žalovaný uvedl, že žalobce nevznesl takové námitky, které by byly způsobilé tato oznámení zpochybnit a pro které by bylo nutné si vyžádat příslušné příkazové bloky k porovnání (resp. přezkoumání).

3. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 9. 9. 2019 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zejména, že žalovaný nerespektoval odvolací důvody. Žalobce upozorňuje, že žalovaný se měl zabývat konkrétními námitkami vznesenými proti tzv. podkladovým rozhodnutím (zejména proti pěti příkazovým blokům) a nikoliv vycházet pouze z *oznámení o uložení pokuty příkazem na místě*; žalovaný si měl tedy tyto příkazové bloky vyžádat a jejich obsah ve světle žalobcových námitek uvedených v odvolání přezkoumat (zjistit, jestli jsou skutečně způsobilým podkladem pro záznam bodů).
5. Žalobce upozorňuje na praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který posuzoval obsah jednotlivých příkazových bloků. Je tak dána jednoznačná rozhodovací praxe Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, která žalobci zakládá legitimní očekávání, že obdobným způsobem budou postupovat i ostatní správní orgány. I mezi různými správními orgány (v tomto případě krajskými úřady, kterých je v ČR pouze 13) by měla existovat ustálená či alespoň obdobná správní praxe, tak aby byla zaručena rovnost účastníků řízení před zákonem. Správní praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje přitom potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu; žalobce v tomto ohledu odkazuje na rozsudek ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018-52.
6. Dále žalobce upozorňuje na to, jaké nedostatky příkazových bloků v minulosti podle Nejvyššího správního soudu způsobily, že daný příkazový blok nebyl způsobilým podkladem pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče; za tímto účelem přiložil i kopie soudem dříve zpochybněných příkazových bloků. Dále žalobce ve vztahu k pěti příkazovým blokům (resp. oznámením o uložení pokuty příkazem na místě), které byly podkladem po záznam bodů v posuzovaném případě, vznáší konkrétní námitky; podrobně uvádí, jaké jsou jejich formální nedostatky. Namítá přitom zejména přílišnou stručnost či zkratkovitost jednotlivých údajů uvedených v příkazových blocích, případně jejich nečitelnost; tyto vady podle žalobce činí z uvedených příkazových bloků nezpůsobilé podklady pro záznam bodů. Pouze příkladmo městský soud uvádí, že se jedná o námitky, jejichž obsahem je např., že „[v] *kolonkách 1 - 4 pokutového bloku není přesně zjištěna osoba přestupce, kdy údaje jsou částečně nečitelné a nejsou zde přesně vypsány požadované údaje*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

například požadavek na uvedení rodného čísla a data narození. Rovněž ověření totožnosti není dle popisu uvedeného v předmětném rozhodnutí dostačující“. Obdobné námitky týkající se nedostatků příkazových bloků (resp. oznámení) jsou pak vzneseny ve vztahu ke všem jeho částem (kolonkám).

7. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 11. 2019 nad rámec napadeného rozhodnutí uvedl, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že podané odvolání obsahovalo pouze tzv. typizované námitky, jakousi šablonu, která je opakovaně podávána právním zástupce žalobce v řadě obdobných případů.
8. Žalovaný současně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35, zdůraznil, že žalobce konkrétní námitky proti příkazovým blokům vznesl až v odvolacím řízení a žalovaný v souladu se zásadou koncentrace řízení zakotvenou v § 82 odst. 4 správního řádu k později uplatněným námitkám tohoto typu nemůže přihlížet. Vedle toho ale žalovaný upozornil, že již v napadeném rozhodnutí citoval řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ze kterých vyplývá, že žalobcem namítané nedostatky příkazových bloků nemají relevanci.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný na výzvu soudu podle § 51 s. ř. s. nijak nereagovali, má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasili.
10. Žaloba není důvodná.
11. Městský soud konstatuje, že jádrem sporu mezi žalobcem a žalovaným v posuzované věci je otázka, zda žalovaný měl povinnost vyžádat si pět příkazových bloků (žalobce zjevně omylem některé příkazové bloky v žalobě uvádí dvakrát; nicméně z celkového kontextu je zřejmé, že své námitky vztahuje ke všem pěti příkazovým blokům, ty byly vydány dne 16. 3. 2018; 10. 10. 2017; 2. 3. 2017; 4. 6. 2015 a 4. 8. 2014), na jejichž základě byly žalobci zaznamenány body v bodovém hodnocení řidiče. Žalovaný i MHMP přitom vycházeli toliko z oznámení o uložení pokuty příkazem na místě, samotné příkazové bloky neměli při svém rozhodování k dispozici.
12. Podle § 123f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, *[n]esouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Odst. 2 tohoto ustanovení potom stanoví, že [s]hledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Konečně odst. 3 tohoto ustanovení stanoví, že [s]hledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.*
13. Podle § 82 odst. 4 správního řádu, *[k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

14. Městský soud předně musí odmítnout tezi žalovaného, že k námitkám žalobce proti pěti příkazovým blokům uplatněným až v odvolacím řízení nebylo možné přihlédnout, neboť tomu brání zásada koncentrace zakotvená v § 82 odst. 4 správního řádu.
15. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019-35, konstatoval, že právní názor vyjádřený v rozsudku sp. zn. 8 As 186/2016, na který se žalovaný odvolával, je v judikatuře Nejvyššího správního soudu zcela ojedinělý, a potvrdil tak, že podle ustáleného výkladu tohoto soudu se naopak koncentrační zásada zakotvená v § 82 odst. 4 správního řádu v případě řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů podle § 123f zákona o provozu na pozemních komunikacích neuplatní. Za referenční rozšířený senát označil zejména rozsudek ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As102/2013-38, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval (body 29 až 31): *„Nejvyšší správní soud vyšel z konstantní judikatury, podle níž je koncentrace řízení vyloučena v přestupkovém řízení, když v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publikován pod č. 1856/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhnout nové důkazy (§ 73 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) i v odvolání; omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004 na řízení o přestupku nedopadá.“ V odůvodnění rozsudku vyložil, že „v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení.“ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stejně jako v řízení přestupkovém, i v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů ve smyslu § 123f zákona o silničním provozu je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu. Zohlednil přitom, že záznam bodů je sice svojí podstatou specifickým administrativním úkonem, rozhodnutí v řízení o námitkách proti dosažení 12 bodů a jejich záznamu do registru řidičů nicméně může mít za následek pozbytí řidičského oprávnění, což je ve své podstatě sankcí svého druhu (sui generis), spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, jak bylo vysloveno již v rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76 (citován v bodě [18]). K uvedenému závěru přispívá i výklad právní nauky, když např. Vedral v tomto směru odlišuje řízení zahajovaná na návrh, pro která je koncentrace řízení typická, a konstatuje, že u obviněného z přestupku nelze hovořit o povinnosti poskytovat součinnost. Správní orgán rozhodující v řízení o přestupku je naopak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví.“ Vedral klade důraz na vyšetřovací zásadu sankčního řízení a dovozuje, že nejen pro řízení o přestupcích, ale obecně o jakýchkoli správních deliktech nebude možno § 82 odst. 4 správního řádu použít. Argumentuje normou § 50 odst. 3 správního řádu a dodává, že „pokud má správní orgán něco zjistit bez návrhu, nelze se v případě návrhu podaného účastníkem řízení odvolávat na § 82 odst. 4 a k takovým návrhům nepřiblížit, ale takový návrh by správní orgán musel vzít za svůj, jako kdyby danou skutečnost zjistil sám. Ustanovení § 50 odst. 3 věta druhá má proto před § 82 odst. 4 přednost.“ (VEDRAL, J. Správní řád: Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 727 – 728).*

16. Městský soud dále obecně uvádí, že hodnocení dosaženého počtu bodů je primárně prováděno na základě oznámení o uložení pokuty (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu). Vyžádat si další důkazy prokazující skutečnosti v něm uvedené (konkrétní příkazové bloky), je třeba pouze za situace, kdy se vyskytnou pochybnosti o zaznamenaných údajích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 5 As 39/2010-82). Tyto pochybnosti mohou vyvolat právě námitky účastníka řízení proti provedení záznamu.
17. Tyto námitky nicméně nemohou být zcela obecné či nekonkrétní, nebo naopak konkrétní jen zdánlivě, ve skutečnosti ovšem šablonovité či typizované. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44, uvedl následující:

„[15] Jak přitom nyní rozhodující senát uvedl již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání.

[16] Nejvyšší správní soud proto na tomto právním názoru nadále setrvává a souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiální, jakým zjevně není.

[17] Městský soud tedy stěžovateli s ohledem na okolnosti tohoto případu neměl vytýkat nedostatečně zjištěný skutkový stav a neměl rušit jeho rozhodnutí a vracet mu věc k dalšímu řízení, aby si vyžádal pokutové bloky a řádně posoudil odvolání žalobce. Obecně formulované námitky žalobce nemohly založit důvodné pochybnosti o správnosti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, a stěžovatel tedy nebyl povinen pokutové bloky vyžadovat.“

18. Přesně taková situace, jaká je popisována v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, nastala i v nyní posuzované věci. Žalobce jak ve svém odvolání, tak v podané žalobě uplatnil proti pěti příkazovým blokům v zásadě totožné námitky, které jsou sice na první pohled vcelku podrobné a konkrétní, nicméně při jejich bližším prozkoumání se ukazuje, že tomu tak ve skutečnosti není. Žalobce evidentně zcela šablonovitě příkazové bloky napadá sérií standardizovaných námitek, které zřejmě reflektují obvyklé nedostatky, kterých se policisté při vyplňování příkazových bloků dopouštějí a z nichž některé již v minulosti byly negativně reflektovány v judikatuře správních soudů. Přístup žalobce je tedy zřejmě založen na úvaze, že pokud vznesе veškeré námitky, které si lze v obdobném typu případů představit, tak možná s některou z nich bude úspěšný.
19. Jak je městskému soudu známo z jeho úřední činnosti, jedná se o obvyklou procesní strategii právního zástupce žalobce, který obdobný typ standardizovaných či šablonovitých námitek užívá v řadě obdobných případů (konečně i v případě, který Nejvyšší správní soud řešil ve výše citovaném rozsudku, byl právním zástupcem žalobce

JUDr. Bechyně). Městský soud uvádí, že s obdobným přístupem se setkal v celé řadě řízení, jen zcela namátkou např. ve věcech vedených pod sp. zn. 8 A 41/2019, 3 A 68/2019, 14 A 10/2019, 10 A 57/2019, 9 A 53/2019 nebo 8 A 96/2019. Ve všech takových případech byly podány obdobné typizované žaloby, ve všech z nich přitom zastupoval vždy jiného žalobce týž právní zástupce.

20. Ukazuje se tedy, že žalobce žádné konkrétní námitky, tedy takové, které by reflektovaly konkrétní (odlišující) skutkové okolnosti toho kterého případu, proti pěti příkazovým blokům, ve skutečnosti nevznsl. V takovém případě žalovaný neměl povinnost si tyto příkazové bloky vyžádat; nebyly zde totiž žádné konkrétní námitky, jejichž vypořádání by takový krok vyžadovalo. Žalovaný tedy ve věci nepochybil.
21. Městský soud tedy pouze ověřil, jestli příslušná oznámení o uložení pokuty nevykazují zásadní vady, resp. zda jsou podkladem způsobilým pro záznam bodů. Dospěl přitom ke shodným závěrům jako žalovaný, který v napadeném rozhodnutí uvádí, že všechna oznámení o uložení pokuty založená ve spise jsou dostatečně přesná a identifikují všechny podstatné údaje pro záznam bodu v bodovém hodnocení řidiče. S ohledem na argumentaci obsaženou v předchozích bodech městský soud nepovažuje za nutné vyjadřovat se konkrétně ke všem možným nedostatkům oznámení uváděným žalobcem, neboť je zjevné, že žalobce proti nim nevznáší konkrétní námitky; není tedy třeba jejich podrobného vypořádání.
22. Městský soud dále v této souvislosti připomíná, že namítanými formálními nedostatky příkazových bloků (resp. oznámení o uložení pokutu příkazem na místě, které zachycuje jeho obsah), se mohou správní orgány zabývat pouze do té míry, v jaké mohou zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 7. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40). Příkazový blok (resp. příkaz na místě) se podpisem přestupce stává pravomocným správním rozhodnutím (srov. § 150 odst. 5 správního řádu a § 92 odst. 2 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb.) – byť vydaným ve zjednodušené formě – a k takovému je třeba k němu přistupovat (v souladu s § 73 odst. 2 správního řádu je takový příkazový blok závazný mimo jiné pro všechny správní orgány); jeho zrušení je dále možné pouze prostřednictvím mimořádných opravných prostředků (přezkumné řízení či obnova řízení). Případné namítané nedostatky příkazového bloku by tak musely být natolik závažné, že by ho vůbec nebylo možné jako podklad pro zápis bodu použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, nicotnosti nebo obecně absence údajů podstatných pro záznam bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87, nebo ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-49).
23. Městský soud konečně nemůže přisvědčit ani námitce, že z oznámení o uložení pokuty příkazem na místě, která se vztahují k přestupku spočívajícím v tom, že žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem (oznámení ze dne 5. 8. 2014; 5. 6. 2015 a 10. 10. 2017), není zřejmé, zda se žalobce těchto přestupků dopustil jako řidič vozidla či pouze jako spolujezdec (v takovém případě by nemohlo dojít k záznamu bodů). V uvedených oznámeních je jednoznačně zaznamenáno, že žalobce byl řidičem motorového vozidla. Žalobce přitom žádné tvrzení, kterým by tuto skutečnost zpochybňoval, nevznáší.
24. Pokud jde o poukaz žalobce na správní praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, tak městský soud uvádí, že Nejvyšší správní soud se již v minulosti obdobnou námitkou zabýval. Konkrétně ve svém rozsudku ze dne 6. 7. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40, týkajícím

se obdobné věci jiného žalobce zastupovaného stejným právním zástupcem, uvedl: „V této souvislosti NSS připomíná relativní vázanost správních orgánů dosavadní správní praxí (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Stěžovatelem předložená čtyři rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla nanejvýš prokazovat to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady (resp. správními orgány I. stupně) jistá nejednotnost, kterou je vhodné odstranit. K odstraňování nejednotnosti ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva je povolán především právě NSS (srov. shora citované judikáty vykládající smysl námitek proti provedeným záznamům bodů v evidenční kartě řidiče).“

25. Konečně městský soud se plně ztotožňuje s tezí žalovaného, že není vázán tvrzenou správní praxí podřízeného správního orgánu. Ani tuto námitku tedy městský soud neshledal důvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. dle úspěchu ve věci. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, však nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 26. ledna 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.